

[Carl Petersen.]

mere for Kornet end Afleveringsprisen, saaledes at dette Foretagende hviler i sig selv. Men nu foreslaas det, at denne Efterbetaling skal bibeholdes, samtidig med at der gives Landmanden Adgang til at anvende 20 pCt. mere af sin Høst som Frihandelskorn. Selv om denne Efterbetaling udelades, vil Forslaget alligevel, alle Forhold lige, betyde en Merindtægt for Landbruget paa 14—15 Mill. Kr., og skal de 10 Kr. for Ottendedelen bibeholdes efter Forslaget, ja, saa vil Merindtægten for Landbruget blive et Par og tyve Mill. Kr. Er det nu rimeligt? Af Bemærkningerne til Lovforslaget vil det videre fremgaa, at det er Meningen, at Udgifterne til Dækning af Efterbetalingen skal tages af forskellige Fonds, der henstaar under Centralkontoret for Korn og Foderstoffer, men er en saadan Realisation af allerede bestaaende Fonds ikke et direkte Slag i Ansigtet paa den pengepolitiske Konsolideringspolitik, som jeg har forstaaet at i alt Fald Finansministeren plejer at gøre sig til Talsmand for?

Socialdemokratiet har altid været villigt til i en given Situation at hjælpe et Erhverv ud over forbigaaende Vanskeligheder, og jeg kan i den Forbindelse blot minde om, at vi under Forhandlingerne om en Smørordning m. v. var indstillet paa at yde endog betydelige Tilskud til Billiggørelse af Foderkager og eventuelt importeret Korn, men der maa ogsaa paa dette Omraade være en Grænse. I Øjeblikket er Forholdet faktisk det, at det store og middelstore Landbrug — og det er jo det, der først og fremmest vil faa en Fordel af Forhøjelsen af Frihandelskornprisen — har haft en Indtægtsstigning, som ligger langt ud over, hvad andre Befolkningsgrupper har haft. Vi kan tage Skattestatistikken, eller vi kan tage Det landøkonomiske Driftsbureau's Materiale; begge Steder faar vi bekræftet denne Tendens. Medens Befolkningens Gennemsnitsindtægt er steget 70—80 pCt., er det middelstore og store Landbrugs Indtægt i Forhold til Førkrigstiden steget mellem 100 og 200 pCt. Er det rimeligt? Og er det specielt paa denne Baggrund rimeligt yderligere at sætte det store og middelstore Landbrugs Indtægter i Vejret? Og det er jo det, der sker. Vi ved jo, hvordan det

gaar. Faar vi nu forhøjet Frihandelskornprisen, vil det trække med sig stigende Omkostninger og dermed nye Priskrav — det er en Gentagelse af, hvad jeg ofte har sagt —, og alt dette vanskeliggør selvfølgelig paa lang Sigt Landbrugets Konkurrencestilling paa Verdensmarkedet, ganske bortset fra den rent skæve indenlandske Indtægtsfordeling, det medfører.

Den eneste Gruppe inden for dansk Landbrug, som i Øjeblikket med en vis Rimelighed kunde gøre Krav paa særlige Begunstigelser, er det mindre Landbrug. Det er Husmændene fremfor alle andre, som maa bære Byrden ved Bremsningen af Importen af Foderkorn og proteinrige Foderstoffer. Men netop en Forhøjelse af Frihandelskornprisen vil være til direkte Skade for Husmændene, idet Omstændighederne ofte kan føre med sig, at Husmandsbrugene kommer til at staa som Købere af Frihandelskorn paa Trods af, at der ved Kornordningen forlods er sikret dem det saakaldte Tildelingskorn, 1 Mill. Tdr.

Nej, lad os være fri for alt, hvad der kan presse Prisniveauet i Vejret. Det, vi har Brug for i Dag, er tværtimod et lavere Prisniveau og i Forbindelse hermed en langsigtet Konsolideringspolitik, som vil komme os til gode, den Dag Verdensmarkedets Prisniveau for Landbrugsvarer begynder at vige. Det er ogsaa en saadan Politik, man fører i andre Lande; blot herhjemme synes Landbrugspolitik udelukkende baseret paa kortsigtede Prisfremstød. Hvordan kan en ansvarlig Regering tage Ansvar for ikke at udnytte de trods alt relativt gode Aar, som det store og middelstore Landbrug i Øjeblikket gennemlever, til en saadan Konsolideringspolitik? Hvorfor sørger man ikke for at faa henlagt visse Fonds til Reserver, som kan bruges til at gennemføre den Modernisering af dansk Landbrug, som før eller senere maa komme? Hvorfor gør man ikke alt, hvad man kan, for i det mindste at undgaa nye Prisstigninger? Ingen kan være i Tvivl om, hvad det vil komme til at koste de danske Landmænd, den Dag det pludselig bliver nødvendigt at faa hele Omkostningsniveauet skaaret ned. Vi kender det fra sidste Krig, og vi kender det fra Verdenskrisen i 30erne. Det betaler sig aldrig at lukke Øjnene for Vanskelighederne og sidde stille med